

Отъ гладъ, въ къщата си не му давамъ нищо! извикалъ съ ожеоточение чичо му, силно като ударилъ съ юмрукъ масата.

Ако и да е искалъ Налитаевъ да се помири съ своитѣ, но да направи това не можелъ вашото далъ вече дума на Чижевъ, че неще се извѣнява предъ никого да послѣдствията, които можеха да произлезътъ отъ казаната правда. Послѣ си зель шапката, поклонилъ се на старитѣ и излѣзълъ изъ стаята.

— Неспособний! изговорилъ чичо му, когато подиръ Налитаева се затворили вратата.

— Безчувственъ извергъ, прибавила, като плачеше леля му.

— Бѣлкимъ можеше да си представа, че единствения синъ на покойния ни Ваня, тѣй подло и низко да постѣпва съ насъ? викналъ съ сипкавъ гласъ чичо му.

— Какво го е накарало на такава низка постѣпка? прибавила леля му.

— Не знаа, да не би да е болѣнъ?

— Твърдѣ е възможно да е. Мисля, братко, това у него не е съвсѣмъ току тѣй чисто! и леля му начертала съ прѣстъ на челото си двѣ нули.

— И азъ така забѣлезахъ. Какво е това чудо? . . .

— Видишь ли братко, тѣй се съзна, че го боли глава . . .! при това той ми се показваше чуденъ: очитѣ му свѣтиха така диво, като на